

Sygn. akt V GC 245/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Maciej Rzewuski,
Protokolant:	sekr. sąd. Arkadiusz Koziół

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2018 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w Ł. na rzecz powoda Banku (...) S.A. w W. kwotę 279.028,80 (dwieście siedemdziesiąt dziewięć tysięcy dwadzieścia osiem 80/100) złotych wraz z:

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 30.196,80 zł od dnia 23 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 122.083,20 zł od dnia 29 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 63.374,40 zł od dnia 12 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 63.374,40 zł od dnia 12 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 24.769,00 (dwadzieścia cztery tysiące siedemset sześćdziesiąt dziewięć 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 10.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/SSR del. Maciej Rzewuski/

Sygn. akt. V GC 245/17

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. w Ł. na swoją rzecz kwoty 279.028,80 złotych wraz z odsetkami:

- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 30.196,80 zł od dnia 23 maja 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 122.083,20 zł od dnia 29 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 63.374,40 zł od dnia 12 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 63.374,40 zł od dnia 12 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Nadto, powód domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 12 lutego 2013 r. zawarł z (...) Sp. z o.o. w O. umowę faktoringu o numerze (...), której przedmiotem było nabywanie lub nabywanie i finansowanie wierzytelności oraz ich administrowanie przez powoda. Na podstawie tej umowy powód nabył od faktoranta wierzytelności w stosunku do pozwanego, stwierdzone fakturami VAT nr: (...), (...), (...) i (...). Pozwany został powiadomiony o zawarciu umowy i dokonaniu cesji wskazanych wyżej wierzytelności. Poinformowano go też o numerze rachunku powoda, na który winien dokonywać spłat. Dodatkowo pozwany podpisał zawiadomienie o przelewie wierzytelności, a informację o dokonanej cesji odnotowano na każdej z faktur VAT. Na wskazany przez powoda rachunek bankowy pozwany wpłacił należność w kwocie 249.414,12 zł. Powód rozwiązał umowę z faktorantem, który nie uiścił kwoty finansowania. W związku z brakiem płatności powód wezwał pozwanego do zapłaty. W odpowiedzi pozwany powiadomił Bank o dokonaniu kompensaty ze zobowiązaniami A.. Powód poinformował pozwanego o nieskuteczności kompensaty zgodnie z § 4 ust. 1 umowy faktoringowej (vide: k.2-4).

Na rozprawie sądowej w dniu 12 lutego 2018 r. pozwany (...) Sp. z o.o. w Ł. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Wskazał, że w jego ocenie wierzytelność Banku wygasła na skutek kompensaty wierzytelności. Nadto, wniósł o skierowanie sprawy do mediacji lub o zawarcie ugody sądowej, na co powód nie wyraził zgody (vide: k.156).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lutego 2013 r. Bank (...) S.A. w W. zawarł z (...) Sp. z o.o. w O. umowę faktoringu o numerze (...), na podstawie której nabył wierzytelności przysługujące Spółce (...) od jej kontrahentów (odbiorców). Jednym z takich kontrahentów Spółki była (...) Sp. z o.o. w Ł. (lista kontrahentów z dnia 2 lutego 2015 r. do aneksu nr 5 umowy, poz. 62).

(dowody: umowa faktoringu nr (...) wraz z aneksami i załącznikami – k.25-82, zestawienia wierzytelności – k.83-86, faktury VAT – k.87-90)

Dnia 8 kwietnia 2014 r. prezes (...) Sp. z o.o. w Ł. W. B. podpisał zawiadomienie, w treści którego stwierdzono, że wierzytelności istniejące oraz te, które będą przysługiwać (...) Sp. z o.o. w przyszłości, zostały przelane na Bank (...) S.A. W zawiadomieniu zawarto informację, że przelew wierzytelności nie może być odwołany bez pisemnej zgody Banku.

(dowód: zawiadomienie – k.92)

W dniu 7 listopada 2014 r. (...) Sp. z o.o. wpłaciła na rachunek Banku (...) S.A. kwotę 249.414,12 zł tytułem faktury VAT nr (...) -14 z dnia 31 marca 2014 r.

(dowód: potwierdzenie przelewu – k.93)

Wobec sprzedaży dla (...) Sp. z o.o. kolejnych towarów, A. wystawiła następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 26 lutego 2015 r. na kwotę 30.196,80 zł, płatną do dnia 22 sierpnia 2015 r.,
- nr (...) z dnia 4 marca 2015 r. na kwotę 122.083,20 zł, płatną do dnia 28 sierpnia 2015 r.,
- nr (...) z dnia 18 marca 2015 r. na kwotę 63.374,40 zł, płatną do dnia 11 września 2015 r.,
- nr (...) z dnia 18 marca 2015 r. na kwotę 63.374,40 zł, płatną do dnia 11 września 2015 r.

Na każdej z wymienionych faktur VAT znajdowała się informacja o tym, że wynikające z nich wierzytelności zostały przelane na Bank (...) S.A. i że zapłaty należy dokonać na wskazany rachunek tego Banku.

(dowody: zestawienia wierzytelności – k.83-86, faktury VAT – k.87-90)

Pismem z 21 października 2015 r. Bank (...) S.A. wypowiedział (...) Sp. z o.o. umowę faktoringu nr (...) z dnia 12 lutego 2013 r.

(dowód: wypowiedzenie umowy – k.94-95)

Bank (...) S.A. skierował do (...) Sp. z o.o. wezwania do zapłaty. Pismem z 23 września 2016 r. (...) Sp. z o.o. przedłożyła oświadczenie o kompensacie, informując Bank, że jej rozliczenia z (...) Sp. z o.o. zostały zamknięte i rozliczone.

(dowody: wezwania do zapłaty – k.96-103, pismo z dnia 23 września 2016 r. z załącznikami – k.104-107)

Pismem z 10 października 2016 r. Bank (...) S.A. poinformował (...) Sp. z o.o., że ewentualna kompensata wierzytelności nie jest skuteczna wobec Banku, z uwagi na fakt uprzedniego poinformowania wymienionego o tym, że wszelkie wierzytelności należne Spółce (...), zostały skutecznie scedowane na Bank (...).

(dowód: pismo z dnia 10 października 2016 r. – k.108)

Do chwili obecnej (...) Sp. z o.o. nie uregulowała należności wobec Banku (...).

(bezsporne)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Ustalając stan faktyczny oparto się na dokumentach złożonych przez powoda, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron na żadnym etapie postępowania.

Roszczenie dochodzone pozwem wywiedziono z umowy faktoringu o numerze (...) z dnia 12 lutego 2013 r., zawartej pomiędzy powodem a (...) Sp. z o.o. w O..

W tym miejscu należy odnotować, że umowa faktoringu jest umową nienazwaną. Stanowi ona swoistą umowę przelewu wierzytelności na profesjonalnego przedsiębiorcę działającego na rynku finansowym. Najczęściej oprócz elementów cesji wierzytelności, zawiera w sobie elementy dyskonta wierzytelności, umowy sprzedaży, jak również umowy o świadczenie usług. Istota faktoringu sprowadza się do nabywania wierzytelności przysługujących przedsiębiorcom – faktorantom wobec ich dłużników (odbiorców towarów lub usług) przez wyspecjalizowane podmioty finansowe (najczęściej banki) – tak zwanych faktorów, przed terminem ich płatności z potrąceniem opłaty (provizji) na rzecz faktora. Najczęściej polega to na tym, że faktor wykupuje od faktoranta wierzytelności, w zamian wypłaca mu przed terminem ich wymagalności odpowiednią kwotę (zaliczkę), a od kwoty, na jaką opiewa wierzytelność, odejmuje ustalone odsetki dyskontowe i prowizję. Nie ulega wątpliwości, że cesja dokonana w ramach umowy faktoringu, co do zasady, regulowana jest przepisami kodeksu cywilnego dotyczącymi przelewu wierzytelności (art. 509 i n.).

Przelew wierzytelności polega zaś na przeniesieniu prawa przysługującego wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Istotne jest przy tym, aby wierzytelność istniała oraz aby cedent był uprawniony do rozporządzania nią. Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W świetle § 2 przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie zaś z regulacją art. 512 k.c. od chwili, w której dłużnik został poinformowany przez zbywcę o przelewie wierzytelności bądź uzyskał o tym wiadomość z innego źródła, zobowiązany jest świadczyć wyłącznie na rzecz nabywcy, a świadczenie do rąk pierwotnego wierzyciela nie będzie skuteczne wobec nabywcy i nie zwolni dłużnika z zobowiązania.

Podstawowy skutek umowy faktoringu jest tożsamy ze skutkiem zwykłego przelewu, a więc polega na przejściu wierzytelności z majątku faktoranta do majątku faktora. Tym samym, następuje tu zmiana wierzyciela i w miejsce zbywcy wstępuje faktor będący następcą prawnym (sukcesorem) zbywcy. Przelana wierzytelność nie zmienia swojej istoty, zachowując tożsamość (identyczność). Faktor nabywa te same prawo podmiotowe, które uprzednio przysługiwało zbywcy, a więc korzysta z tych samych uprawnień, które wcześniej miał jego poprzednik. Nabywca staje się podmiotem wyłącznie uprawnionym do żądania spełnienia świadczenia, czy też ewentualnego rozporządzania nim. W rezultacie poprzedni wierzyciel zostaje wykluczony ze stosunku zobowiązaniowego i nie może skutecznie domagać się zapłaty na swoją rzecz.

W niniejszej sprawie strona powodowa jako faktor nabyła od faktoranta (...) Sp. z o.o.) wierzytelności przysługujące mu od dłużników w czasie obowiązywania umowy faktoringu. Pośród tych wierzytelności znalazły się także wierzytelności należne wobec pozwanego z tytułu uprzednio zawartych umów sprzedaży. Okoliczność ta wynika z załączonych do pozwu dokumentów, w tym zwłaszcza umowy faktoringu nr (...) wraz z aneksami i załącznikami (k.25-82), faktur VAT nr: (...), (...), (...) i (...) (k.87-90) oraz zestawień wierzytelności (k.83-86).

W toku procesu pozwany nie kwestionował faktu zawarcia umów sprzedaży z (...) Sp. z o.o. ani prawidłowości dokonanej cesji, o istnieniu której miał przecież stosowną wiedzę (vide: zawiadomienie – k.92, potwierdzenie przelewu – k.93). Wprawdzie pozwany zaprzeczył, jakoby wierzytelności dochodzone pozwem nadal istniały, to jednak nie negował faktu zawarcia między powodem a Spółką (...) umowy faktoringu. Z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika wprost, że miał on świadomość tego, że wszelkie wierzytelności przysługujące faktorantowi, zostały scedowane na powoda. Nadto, na fakturach wystawionych przez (...) Sp. z o.o., zamieszczono informację (w formie czytelnej pieczętki) o tym, że wierzytelności nimi stwierdzone, zostały przelane na Bank (...) S.A. i że powinny zostać wpłacone wyłącznie na rachunek tego Banku.

W ocenie Sądu Okręgowego, pozwany nie mógł skutecznie uwolnić się od ciężącego na nim względem faktora zobowiązania, powołując się na rzekomą kompensatę wierzytelności fakturowych z wierzytelnościami rzekomo przysługującymi mu względem faktoranta. Jak wyżej wskazano, został on bowiem skutecznie zawiadomiony o zawartej umowie faktoringu, a w treści zawiadomienia odnotowano wprost, że przelew wierzytelności nie może zostać odwołany bez pisemnej zgody Banku (...) S.A. Pozwany nie podjął nawet próby wykazania, aby taką zgodę faktora kiedykolwiek uzyskał. Ponadto, jak trafnie skonstatował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 maja 2003 r., V CKN 218/2001, „dłużnik cedowanej wierzytelności nie może potrącić na podstawie art. 513 § 1 i 2 k.c. swojej wierzytelności powstałej już po otrzymaniu zawiadomienia o przelewie – z wierzytelnością, która była przedmiotem cesji dokonanej przez faktoranta – cedenta na rzecz faktora – cesjonariusza” (MoP 2004, nr 4, s. 183).

W tym miejscu trzeba podkreślić, że zawiadomienie o dokonanych na rzecz powoda przelewie wierzytelności przysługujących uprzednio (...) Sp. z o.o. wobec pozwanego, zostało osobiście podpisane przez prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. (vide: k.92) i doręczone Bankowi (...) S.A. już w kwietniu 2014 r. (vide: k.92v). Tym samym, w świetle wyżej powołanego, ugruntowanego w judykaturze, stanowiska Sądu Najwyższego, pozwany nie mógł skutecznie potrącić scedowanych na rzecz Banku (faktora) wierzytelności z rzekomo przysługującymi mu względem (...) Sp. z o.o. (faktoranta) wierzytelnościami stwierdzonymi fakturami VAT z 28 maja 2015 r., których termin wymagalności określono na dzień 11 września 2015 r. (vide: k.106-107). Co więcej, z brzmienia oświadczenia o kompensacie z

31 marca 2016 r. wydaje się wynikać, że to raczej (...), a nie pozwany miał dokonać rzeczowej kompensaty. Skoro jednak wymieniona Spółka scedowała wierzytelności wynikające z faktur VAT nr: (...) i (...) na powoda, co potwierdza choćby uzupełnienie oznaczenia tych faktur o dopisek „-Factoring” (vide: k.105), to nie mogła skutecznie potrącić wierzytelności, co do których w świetle prawa i wiążących postanowień umowy faktoringowej nr (...) – nie była już podmiotem uprawnionym, tj. wierzycielem. Nadto, z osnowy w/w oświadczenia o kompensacie, nie sposób wyczytać, kto faktycznie złożył podpis na przedmiotowym dokumencie ani czy faktycznie był legitymowany do składania tego typu oświadczeń w imieniu faktoranta.

W świetle przepisu art. 6 k.c. wysuwając zarzuty przeciwko faktorowi, dłużnik ponosi ciężar ich udowodnienia. Procesowy onus probandi wynika z zasady reus excipiendo fit actor. Źródłem zarzutów dłużnika są stosunki prawne, z których wynikają dla niego prawa skierowane przeciwko faktorowi lub też skuteczne względem niego na mocy przepisu szczególnego (vide: J. Mojak, W sprawie identyfikacji wzajemnych praw i obowiązków uczestników transakcji faktoringowych, tj. faktora, faktoranta oraz dłużnika wierzytelności, będących przedmiotem faktoringu, [w:] Przelew wierzytelności w prawie polskim, Lublin 1990, s. 135-136).

Zgodnie z treścią art. 3 k.p.c. strony postępowania obowiązane są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Wskazana regulacja prawna jest wyrazem tendencji do poznania prawdy w postępowaniu cywilnym, obejmującej nie tylko sferę uprawnień sądu, lecz także stron i uczestników postępowania oraz ich pełnomocników, którzy swoim działaniem powinni przyczyniać się do jej wykrycia. Statuuje ona zarazem zasadę kontradiktoryjności. Zasada prawdy materialnej nie może bowiem przekreślać kontradiktoryjności procesu, gdyż ciężar wskazania niezbędnych dowodów spoczywa przede wszystkim na stronach procesowych (vide: J. Bodio, Komentarz aktualizowany do art. 3 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex/el. 2014, Nb 1). Tym samym, ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają tę stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku. W konsekwencji adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. nie jest sąd, lecz właśnie strony procesowe i nie można zarzucić, że sąd ją naruszył (vide: wyrok SN z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 415/99, Lex nr 83805, oraz wyrok SN z dnia 11 grudnia 1998 r., II CKN 104/98, Lex nr 50663).

Skoro zatem obowiązek (ciężar procesowy) przedstawiania okoliczności faktycznych i dowodów (art. 3 i art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c.) spoczywa na stronach, których aktywna postawa ma istotne znaczenie w przebiegu procesu cywilnego, to oznacza, że to strony w efekcie mają być „siłą napędową” procesu cywilnego. Po zmianach ustrojowych i związanych z tym nowelizacjach procedury cywilnej, m.in. skreśleniu § 2 w art. 3 k.p.c., przyjęty został kontradiktoryjny model postępowania, w którym materiał procesowy dostarczają strony i uczestnicy postępowania (vide: wyroki SN: z dnia 7 maja 2008 r., II PK 307/07, Lex nr 490351; z dnia 4 października 2007 r., V CSK 188/07, Lex nr 485901; postanowienie SN z dnia 7 listopada 2003 r., I CK 176/03; Lex nr 151620; wyrok SA w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r., I ACa 1457/03, OSA 2005, z. 3, poz. 12). Konkludując ciężar instruowania procesu spoczywa na stronach procesowych, które ponoszą pełną odpowiedzialność za wynik postępowania cywilnego, w tym zwłaszcza dowodowego.

Poczynione rozważania przemawiały wyraźnie za uwzględnieniem powództwa, albowiem pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, nie zaoferował żadnych dowodów, które potwierdziłyby (choćby pośrednio) jego wersję o wygaśnięciu wierzytelności dochodzonych pozwem. Samo, gołosłowne zaprzeczenie racjom powoda, nie wytrzymało krytyki z dokumentami przedłożonymi przez Bank (...) S.A., nie podważając tym samym zasadności roszczenia objętego żądaniem pozwu.

Nie dezawuuując powyższego, trzeba zauważyć, że pozwany w żaden sposób nie udowodnił istnienia wierzytelności należnych mu względem (...) Sp. z o.o. Brak jest bowiem jakiegokolwiek korelacji pomiędzy złożonym Bankowi (...) S.A. oświadczeniem o kompensacie należności w nim wskazanych a załączoną do tego oświadczenia fakturą „korygującą”. O ile w treści rzeczowego oświadczenia powołano się na bliżej nieokreśloną fakturę (...), opiewającą na kwotę 156.484,75 zł, o tyle do oświadczenia załączono fakturę VAT nr (...) na kwotę 63.374,40 zł. Co więcej, jak

wcześniej wskazano, była to faktura „korygująca”, dotycząca także bliżej nieokreślonej faktury VAT nr (...) z dnia 18 marca 2015 r. (vide: k.106-107), której to faktury strona pozwana również nie przedłożyła Sądowi orzekającemu in meriti.

Powyższa niespójność sama przez się poddaje w wątpliwość twierdzenia pozwanego o wcześniejszym istnieniu jego wymagalnych względem (...) Sp. z o.o. wierzytelności pieniężnych, nie wspominając już nawet o możliwości ich skutecznej wobec faktora kompensaty.

Nie bez znaczenia dla oceny żądania zredagowanego w pozwie była również postawa procesowa pozwanego. Otóż mimo ferowania przezeń tezy o wygaśnięciu wierzytelności dochodzonych pozwem (wskutek dokonanego potrącenia), na rozprawie sądowej w dniu 12 lutego 2018 r. profesjonalny pełnomocnik pozwanego wniósł o skierowanie sprawy do mediacji lub o zawarcie ugody sądowej (vide: k.156). Wydaje się oczywiste, że gdyby strona pozwana była faktycznie przekonana o swoich racjach (co do wygaśnięcia dochodzonego przez powoda roszczenia), to nie wnioskowałaby o polubowne rozstrzygnięcie sporu, z prostej przyczyny – skoro wierzytelność powoda/dług pozwanego nie istnieje – to brak jest substratu ewentualnej ugody.

Konkludując przeprowadzone rozważania, w ocenie Sądu Okręgowego, załączone do pozwu faktury VAT potwierdziły istnienie i wymagalność względem pozwanego wierzytelności pieniężnych, dochodzonych pozwem. Konsekwencją tego było uwzględnienie powództwa w całości, na podstawie wyżej powołanych przepisów.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek ustawowych uzasadniało brzmienie regulacji art. 481 k.c., z tym zastrzeżeniem, że wobec wejścia w życie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1830), odsetki od wskazanych w pozwie kwot jednostkowych za okres od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty Sąd orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj.: Dz.U. z 2016 r., poz. 684). Zgodnie tym przepisem, w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Na koszty te złożyły się in casu: opłata sądowa od pozwu w kwocie 13.952 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 10.800 zł. Łącznie strona powodowa poniosła niezbędne koszty procesu w wysokości 24.769 zł, które zasądzone na jej rzecz od pozwanego.

/SSR del. Maciej Rzewuski/